

Eva-Maria Schwarz' prædiken skærtorsdag

Taler

Eva-Maria Schwarz
Sognepræst

Dato

1. april 2021

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
domkirke

Omstændigheder

På grund af coronapandemien måtte gudstjenester i april 2021 ikke vare mere end 30 minutter, og menigheden måtte ikke synge. Derfor var årets påkehøjmesser anderledes sat sammen, og prædikenen væsentligt kortere end en typisk påskeprædiken.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 26, vers 17-30

Der sad han den sidste aften – mennesket Jesus, i kød og blod, med hud og hår og et bankende hjerte i brystet. Hans øjne så, hans læber smagte, og stemmen talte. Omgivet af dem, han særligt havde udvalgt og knyttet til sig – dem, som også elskede ham, og fulgte og adlød ham – men som aldrig helt kunne forstå eller rumme ham.

Han kender deres fortvivlelse, før den kommer, og deres ensomhed og hjemløshed, endnu før han er borte. Det smerter i ham at skulle efterlade dem sådan – de havde endnu ikke forstået, at han aldrig vil lade sig skille fra dem. Heller ikke i døden, men alt vil blive forandret.

I legemlig forstand vil han være fraværende, men dog alligevel altid nærværende i dem. Hvordan skulle de kunne forstå det?

Han vil give dem et holdepunkt, et tegn, et samlingssted, hvor de og alle, der tror på ham, altid kan finde ham og mærke hans nærvær. Som i vejrtrækningen: Når vi ånder ind, er det, som da Gud blæste livsånde i os på skabelsens morgen. Den dag, vi ånder ud for sidste gang, står han klar og tager imod os.

Så tog Jesus brødet og vinen, som stod på bordet, og velsignede det:

Brødet er mit legeme, og vinen mit blod – spis det, og drik det, og jeg vil være I jer, og I vil være i mig – vi vil være forenet i al evighed.

Disciplene skulle først forstå den dybere mening og sammenhæng langt senere.

At Jesus denne aften var i færd med at afslutte sit livsværk ved at ofre sig selv for de skyldige, men at dette offer også betød, at han aldrig ville forlade dem, men altid vil være dem nær. At det helt ufattelige vil ske.

I det brød og den vin, som vi må arbejde for og selv fremstille, og som skal give os den basale og livsnødvendige næring: i det modtager vi Jesu legeme og blod som en pant på, at han er til stede iblandt os. Usynligt, men dog til at gribe og føle, som man griber om den pant – en halskæde, en ring, hvad som helst ens elskede gav én, når man for en tid skal være skilt fra hinanden.

”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.”

Hver gang vi har nadver, indbydes vi til fællesskab med ham. Som han spiste med sine disciple, der kort tid efter alle svigtede ham – og som han havde spist med syndere og forrædere, mennesker af enhver slags, sådan er vi – uanset hvem vi er, og hvad vi indeholder – også inviteret til at sidde til bords med ham.

Vi bliver indbudt med ordene: ”Vor Herre Jesus Kristus tog i den nat, da han blev forrådt ...” Da – han – blev – forrådt ... Det må vi ikke glemme. Mennesker forråder kærligheden, det var derfor, han måtte dø.

Men der venter os ingen straf eller krav om erstatning, vi kan ubekymret tage imod brødet og vinen. Det eneste vi hører er, at vi dog skal leve, selvom vi skal dø – og vi sendes bort med fred. Ikke den fred, som verden kan give, men med Guds fred. Den fred, der giver os mod til at leve og holde ud, når vi er ramt af modgang og tvivl.

Nadverens betydning kan man ikke forstå med forstanden, men den kan til gengæld begribes med hjertet og troen. Derfor er nadveren i al sin enkelhed en kærlighedsgave fra ham til os.

Jesus vidste denne aften, hvad der ventede ham. Døden åndede ham tungt i nakken, om lidt ville disciplene stikke af for at redde sig selv. Men han flygtede ikke, for han kunne aldrig svigte.

Han trådte i vores sted, som de syndige mennesker, der skylder Gud alt, men som aldrig i evighed selv vil kunne betale gælden. Jesus betalte vores gæld. Det er dette sidste offer, han skænker os i nadveren – i *hans* overvindelse på korset, bliver *vi* skænket tilgivelse.

I dag forstår vi ikke dette offer, lyder det mange steder fra. Vi har bevæget os langt væk fra skam og skyld – begreber, der ikke fylder som selverkendelse mere, for det blev i alt for lang tid en dom, vi, især i kirkelige kredse, fældede over hinanden.

Derfor er påsken vanskelig at forstå for de fleste af os – budskabet er ikke enkelt og let at modtage som juleevangeliet, men kræver eftertænkning, indsigt og erkendelse.

At én måtte dø, Guds egen søn, for at vi kan leve i frihed – frihed til at tro, at døden og evig fortabelse **ikke** er det sidste, der er at sige om et menneskes liv: for kærligheden overvinder alt.

Frihed til at tro, at vi **ikke** skal følge umulige regler og være på en bestemt måde for at vinde Guds kærlighed. Kristus opfyldte det hele, så når vi tror på ham, tror på Guds kærlighed, så har vi allerede opfyldt alt det, som der kan kræves af et menneske – og mere til.

Og når vi modtager hans legeme og blod, er hans kærlighed den samme, den er lige stærk, lige brændende. Så er han i os.

Vi er alle forbundet i ham, og han har lovet os, at intet kan skille os ad.

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Skærtorsdag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/eva-maria-schwarz-praediken-skaertorsdag-2021>